

en even in de dertig was. Maar 't viel hem danig uit de gis, zooals onzen hofmeester, toen 'i de kat bij de piepkuikens opsloot. We werden goejen prijs verklaard. Maar de gemeene rekel had buiten onzen ouwe gerekend. Die ging, of hij op een smulpatijtjen gevraagd was, aan boord van den ander — ik mocht meê. Daar stonden er wel vijftig korte bruine apen om ons heen, met hun kaptein in 't midden. „Ik wil vrij doorgaan” zei mijn ouwe, 'k moet zeggen: ferm, met een opgezetten krop. Maar de ander was ook niet van gister en lachte hem in zijn koeterwaalsch hard op uit. Ik had mijn vuist al klaar om hem een opstopper te geven, maar, of mijn ouwe 't begreep, hij trapte achteruit vlak op mijn likdoorn en bleef toen amikaal met den françoos voortparlementeeren, dien hij aan 't lachen, en ten leste zóo ver kreeg, dat hij hem vroeg of hij ook dorst had. „Ongemakkelijk!” liet ik me op mijn manier ontvallen, waarop mijn ouwe me aankeek als de wolf roodkapje. Toch zei hij zoo wat eigenst 't zelfde. „Wat wil je dan hebben? Wijn of water?” vroeg de françoos, en toen deê mijn ouwe een stap vooruit en zei met een stem, als maar alleen de beste zieketrooster bij de hangmat van een dronken matroos kan opzetten: „Ben ik een gevangen, zoo geef me alleenig water, maar ben ik een vrij man, zoo schenk me wijn”. En wat deê toen de ander? Hij liet wijn op dek komen; en die twee dronken en klonken, maar ik kreeg geen drup.

IE BOER.

Dat was erg gemeen. (*alle lachen.*) Wil je nou nog wat nemen? Siebert, geef hem nog een kleintje!

WILLEM.

Maar nu heb ik jelui te vertellen waar hij zijn poot liet. We werden geënterd. Dat was nooit gebeurd. Onze ouwe was al Vice-Admiraal en vocht aan boord tegen vier, terwijl hij een aangeschoten kajuitsjongen nog vrij hield. 't Dek was zoo glibberig van bloed dat hij uitgleê, juist toen hij zoo'n roodhairigen zwetser den laatsten stoot zou geven. Of ze er gauw bij wouen wezen! Ze leien op hem aan, maar Ruur niet lui, als de bliksem op den ouwe neer! . . . en zoo ving hij de kogels!

RUUR.

Niet waar, Wim! Jij was er 't eerst bij en kreeg de blauwe boonen in je hersenkas; ik maar in een poot. Als je vertellen wilt, doe 't dan goed en ga niet liegen! (*er wordt toejuichend op de tafels geklopt.*)

EVERT.

(*grommend opstaande en naar zijn kruiwagen gaande, halffluid.*) Een paar flauwe kaerels! Weeke pap!

(*In de verte rechts de rommelpot en het dansliedje; links in de straat een gegons van stemmen; uit de straat haastig opkomend, in luitenantsuniform, even acht en twintig jaar, den arm in een doek en met verbonden hoofd.*)

JAN BOUDEWIJNSZ.

Is hier Vrouw Boudewijnsz uit „het suikerbrood,” mannen?

(*Evert laat zijn kruiwagen staan en keert nieuwsgierig terug.*)